

vztahovati také na velké podniky, ba i na továrny, neboť každý podnik musí býti z pravidla ovládnán jednou vedoucí silou. Bude tedy uvážiti po příslušném vyšetření, zdali odpůrce je skutečně drobným živnostníkem podle §u 251 čís. 6 ex. ř. Bylo také tvrzeno, že povinný nemá koncesse ku živnostenskému provozu, že jí nemůže dosáhnouti, že se uchází o dispens a že podle §u 14 c) čís. 4 živn. řádu před dosažením dispense není oprávněn živnost provozovati. Tyto okolnosti mohou však přicházeti v úvahu teprve v druhé řadě, v první řadě rozhoduje, zda povinný drobnou živnost skutečně vykonával. Také bylo tvrzeno, že předmět, o které jde, je množství takové, že pro výkon drobné živnosti jsou nadbytečné. To jest otázka, která teprve v druhé řadě bude přicházeti v úvahu a která ovšem rovněž nebyla vyšetřena.

Čís. 5208.

Veřejné dávky nelze z nejvyššího podání přikázati, nebyly-li k dražebnímu roku přihlášeny, třeba veřejný orgán nebyl o něm vyzooměn.

(Rozh. ze dne 13. srpna 1925, R I 693/25.)

Soud první stolice nepřikázal okresní nemocenské pokladně zadrželé příspěvky z výtěžku za exekučně prodanou nemovitost. Re-kursní soud napadené usnesení potvrdil.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Podmínkou pro přikázání veřejných dávek z nejvyššího podání jest včasné jich ohlášení k dražebnímu roku ve smyslu §u 172 poslední odstavce ex. ř. Předpis tento čelí k ochraně věřitelů knihovních, by při dražbě a podávání byli informováni, do jaké výše mají podávati, by nejvyšší podání jejich pohledávku krylo. Nerozhoduje, že bylo vyzoomění veřejného orgánu o dražebním roku opomenuto. Nižší soudy následkem toho, že nemocenské příspěvky nebyly k dražebnímu roku přihlášeny, právem je z nejvyššího podání nemocenské pokladně nepřikázaly. Při tom netřeba se pouštět do rozboru otázky, zda dle §u 210 ex. ř. přihláška zadrželých příspěvku nemocenské pokladně vykazuje náležitosti tam uvedené, by mohlo býti rozhodnuto, zda dlužné příspěvky požívají zástavního práva na vydražené nemovitosti a zda zadrželé příspěvky pouhou přihláškou bez jiného výkazu o zadrželosti jsou dostatečně prokázány ve smyslu §u 210 ex. ř.

Čís. 5209.

Pojal-li soud do rozdělovací podstaty požární náhradu, kterou pojišťovna složila na soudě podle §u 1425 obč. zák. a disponoval s ní v rozvrhovém usnesení způsobem, přičím se podmínkám, za kterých mělo býti vydání vkladu povoleno, přísluší pojišťovně právo dle §u 9

nesp. říz., stěžovatí si do rozvrhového usnesení. Požární náhradu (část její) nelze za tohoto stavu pojeti do rozdělovací podstaty.

(Rozh. ze dne 13. srpna 1925, R I 697/25.)

Pojišťovna D. složila do soudní úschovy pojistný peníz za shořelou nemovitost, o níž bylo vedeno dražební řízení. Soud první stolice pojal složené peníze do rozvrhové podstaty. Rekursní soud k rekursu dlužníka i pojišťovny D. vyloučil z rozvrhové podstaty část požární náhrady 9.682 Kč 20 h. D u v o d y: Akciová pojišťovací společnost D. složila ku vyzvání exekučního soudu pojistný peníz 23.476 Kč 30 h u okresního soudu s poznámkou, že z nich lze vydati 9.682 Kč 20 h teprve za souhlasu D. oprávněnému, budou-li přiloženy doklady opětného vybudování. Při tomto obmezení nemohl první soud nakládati volně s tímto penízem, pokud se vztahuje na 9.682 Kč 20 h, nýbrž musil vyčkati podle §u 81, 79 zák. čís. 501/17 ř. zák. návrhu a teprve potom podle něho a jmenovaných předpisu rozhodnouti. Jest ovšem správné, že při tomto zjištěném stavu věci, kdy vydražitel získal pouze nemovitost odhadnutou jako spáleniště a kdy tedy pojišťovací částka nemůže sloužiti k opětnému vybudování, nemohlo usnesení zníti jinak, než jak bylo sepsáno nyní prvním soudcem. Poněvadž však pojišťovací společnost podala recurs a poněvadž ve skutečnosti nebylo zde návrhu podle zmíněných zákonných ustanovení a společnost nebyla přizvána k rozvrhovému roku, nemohl rekursní soud přejíti tyto formální nedostatky a musil vyloučiti z rozvrhované podstaty 9.682 Kč 20 h.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu vymáhajícího věřitele.

D u v o d y:

V první řadě spatřuje stěžovatelka v napadeném usnesení rekursního soudu z toho důvodu protizákonnost, že jím bylo vyhověno rekursu pojišťovny D., representace pro Čsl. republiku v Praze, ačkoliv tato v tomto řízení nebyla ani stranou, ani jinak účastněnou, tudíž neměla práva k rekursu. Nelze tento právní názor schváliti. Řečená representace složila podáním správně zevně jako vklad do soudního uschování označeným, 23.476 Kč 30 h do soudního deposita podle §u 1425 obč. zák., proto první soud nebyl oprávněn podání toto přijmouti ku exekučním spisum, aniž byl oprávněn nakládati s tímto vkladem jako součástí rozdělovací dražební podstaty. Proto byla řečená representace oprávněna podle §u 9 nesp. říz. do tohoto opatření si stěžovatí, a na tomto jejím právu nemení ničeho okolnost, že tak učinila v řečeném řízení dražebním, do kterého její věc, soudního deposita podle §u 1425 obč. zák. se týkající, neprávem byla zatažena, a to tím spíše byla oprávněna, poněvadž rozvrhovým usnesením bylo disponováno jí učiněným vkladem způsobem přičítícím se podmínkám, pod kterými mělo a mohlo býti povoleno vydání 9.682 Kč 20 h. Tyto podmínky učiněné podle §u 1425 obč. zák. jsou, že 9.682 Kč 20 h má zůstatí u soudu uloženo tak dlouho, dokud nebude znovu vybudována shořelá budova, a bylo při tom poukázáno ku §u 17 všeobecných pojišťovacích podmínek a ku

§§ 80 a 81 poj. řádu, hlavně však bylo zdůrazněno, že 9.682 Kč 20 h smí být vydáno pouze s deponentčíným souhlasem oprávněným osobám, budou-li předloženy doklady o znovuvybudování shořelé nemovitosti. Když prvý soud toho nedbal, když i řečený peníz pojal podle §u 215 ex. ř. do rozvrhovací podstaty, porušil zákon. Totéž platí, pokud stěžovatelka vytýká, že nemělo být vyhověno rekursu povinné strany. Nebyla však rekursním usnesením dotčena právní zásada, vyslovená plenissimárním rozhodnutím býv. Nejvyššího dvoru soudního ve Vídni ze dne 8. června 1904, Praes. 179 Gl. Unger n. ř. pod čís. 2717, neboť toto předpokládá, že se požární náhrada skutečně již stala součástí rozvrhovací podstaty, že totiž byla pojišťovnou pro tuto podstatu složena bezvýminečně.

Čís. 5210.

K držbě nestačí pouhý výkon obsahu práva (chůze), nýbrž vyžaduje se úmysl, vykonávat je jako by právo; nedostatek obrany a trpění se strany obtíženého neopodstatňuje držebního úmyslu na straně oprávněného, ani jeho bezelstnosti. Chodí-li kdo po cizím pozemku, ač vlastník dal na cestu nanést chřastí a upevnit tam lísu, drží obmyslně a, chodí-li, ač jest tam překážka, není držba jeho pravá.

Překážkou chůze jest každé zařízení, které stěžuje průchod a jímž se pravidelně průchody neuzavírají. Pravosti držby vyhledává se i při vydržení třicetiletém.

(Rozh. ze dne 13. srpna 1925, Rv I 788 25.)

Žaloba o zjištění, že žalobcovo vlastnictví k pozemkům není obmezeno právem chůze na prospěch žalovaných, byla o b ě m a n i ž š í m i s o u d y zamítnuta, o d v o l a c í m s o u d e m z těchto důvodů: Jádrem sporu jest, zda byla držba práva na straně žalovaných bezelstnou, čili nic. Bezelstným držitelem práva podle obdoby §u 326 obč. zák. jest ten, kdo z pravděpodobných příčin má za to, že právo, které vykonává, vykonává jako své právo dle §§ 326 a 328 obč. zák., v pochybnosti má se za to, že držba jest bezelstnou. Proto bylo na odpůrci držitelů práva chůze, tedy na žalobci, by provedl důkaz o obmyslnosti držby žalovaných. Avšak žalobce tohoto důkazu neprovedl. Žalovaní dokázali celou řadou svědku, že v držbě práva chůze po sporné cestě byli, že je vykonávali od roku 1878, takže vydržení bylo dokonáno již v roce 1909, že žalobce ani jeho předchůdci ve vydržecí době proti chuzi nic nenamítali, ač o ní věděli. Prvý soudce zjistil, že ve vydržecí době ani lísa nebránila faktickému výkonu práva chůze, ba ani trní, naházené tam až po vydržení v roce 1918. §u 1488 obč. zák. se žalobce nemůže dovolávat, poněvadž trní to tam neleželo tři léta; kdyby i na krásně trní to bylo bránilo výkonu chůze, muselo by tam ležeti nejméně tři roky a po tu dobu by byli žalovaní nemohli chůzi vykonávat; naproti tomu jest prvním soudcem bezvadně zjištěno, že toto nevykonávání trvalo nejvýše jeden rok a to docela až po dokonáném již vydržení.

Nejvyšší soud uznal podle žaloby.